

Ahamis vak

Élt egy szegény ember a feleségivel nagy boldogtalanságba, mer nem szerette az asszony. Az urának hamuba süttött bogácsát, oszt mindég kűdözgette a háztó, hogy rnenjen az erdőre, hozzon fát, mer gyön a tél. Ment is a szegény ember napró napra, majd egyszer hamarébb hazamegy. Nem vót bent a feleségi. Az ember zsémbelődött, hogy őneki mindég csak hamuba sült jut, hát nem főz az asszony. Szétnéz. - Mér van felnyitva ez a sütőajtó? Belekukkint, hát ott van megsütve egy nagy serpenyű hús. - Hm, hm. Megint nézgelőgyik, hát a láda megett meg ott egy nagy üveg bor. - No, ezek nem nekem lettek szánva. Bemegy a feleségi, oszt hízelkegyeni kezd neki az ember, az ölibe hajtja a fejét. - Édes feleségem, olyat hallok innen az öledbő, hogy hús van a rúrába . - Van, édes uram, van, hoztam má, hogy ne mindég bodakot egyék kend. De a méreg majd szétvette az asszonyt. Megint lehajtotta a szegény ember a fejit a feleségi ölibe. Azt mondja: - Hallod-e, te asszony, úgy hallom innen, hogy bor van a láda megett. - Hoztam azt is, hoztam, csak igyék kend, igyék! Kénytelen vót elészedni az asszony, amit másnak tartogatott. Az ember meg evett-ivott, belakott. Kisvártatva kiment az asszony. Odakint aztán mint a tüzes serpenyő, sistergett, hogy hát bizony nem az urának szánta ő ezeket, mit ad a szeretőjinek, ha gyön a pap. - De intek is neki, hogy most ne győjjön, mer itthon van a gazember uram. Intett is a papnak. Másnap is ment az erdőre a szegény ember fát vágnyi. Gondolkozik, gondolkozik, búslakogyik. Meglát egy nagy odvas fát, arró eszibe jut valami. Hazamegy, mondja a feleséginek: - Hallod-e, édes feleségem, ahogy a fát vágtam az erdőbe, megláttam egy nagy odvas fát. Nagyon jó pap van benne, meg is gyovontam nála. Tís elmehetné. - Jaj, édes uram, elmenek, elmenek, mőre van? - Ére és ére, itt és itt. Hő, az asszony másnap ötözködött a legszebb ruhájába, billegette magát a tyúkör előtt. Az ura meg eközbe kivett a ládábó egy fehér lepedőt. Összecsavarta, be a kabát alá, oszt trappba előre. Ahogy odaért, bebújt az odvas fába. Nemsokára megy a feleségi, ott biggyesztgetyi magát, minden. Mondja: - Jaj, kedves tisztelendő atyám, nincs énnekem egyeb bűnöm, csakhogy az uramot nem szeretem. - Hát kit szeretsz, édes fiam? Lassan mondta az ember, a lepedőt a szájára téve, hogy észre ne vegye az asszony, kivel beszé. - Jaj, hát a papot szeretem a falunkba. - Az nem bűn, édes jányom. Menjé haza, eredj el a vásárba, vegyél kilenc fekete tyúkot, süssed-főzzed az uradnak, majd megvakul tőle, oszt nem láthat meg benneteket. - Jaj, köszönöm, köszönöm. Az asszony odanyomott az ura markába egy marék garast, ment osztan haza. Az ura is kibújt az odvas fábó, le gyorsan a lepedőt, be a kabát alá, szaladt a közelítő úton haza. Mire a feleségi hazaért, má a lepedőt is betette a ládába. - No, meggyovontá-e, édes feleségem? - Ó, meg bijony, szinte megkönnyebbültem. Ne féljen, édes uram, bemenek a vásárba, veszek húst, csak egyék! Másnap bement az asszony a vásárba, jó csomó pénzt vitt a zsebkendőjibe kötözve. Járt a vásárt, szedte össze a fekete tyúkokot. Nagysokára sikerült is neki kilencet vásárolnyi. Nem is vett egyebet, ment haza. Otthon mindjár kopasztotta, sütötte-főzte, de ő maga meg nem kóstolta vóna, pegyig olyan jó szag csapta meg az orrát. No, mire elkészült: - Egyél, édes uram, egyél, neked is lehet egyszer jóllaknyi! - Egyél tís, kedves feleségem! - Dehogy eszek, nem vagyok éhes. Csak te lakjá jó, édes uram! A szegény ember nekiesett, alaposan megtötötte a gyomrát, mer igen-igen éhen vót. Majd egyszer azt mondja: - Édes feleségem, nem látok, semmit se látok. - Ne beszéljen

bolondokat! - Nem látok semmit. - Hány ujjam ez? - Nem tudom, nem látom. Elment az asszony a hambitra, integetett a papnak, hogy gyöjjön. - Otthon van az urad! - Lehet, de nem lát semmit se. Megyen is a pap. Mondja erre a menyecske: - Ember, itt gyön a néma komája. Felmenek a padlásra egy kis kolbászé, beszélj hozzá aggyig! De bizony jó látta a szegény ember, hogy nem a komája az, hanem a pap. Ott vót a lóca végén a nagy vas máktörő. A szegény ember felkapta, úgy fejbe verte vele a papot, hogy az menten összeesett. Gyön le az asszony a kolbászval a padlásró. - Jaj, ember, mit tetté, agyonütted a komát! - Jaj, édes feleségem, nem látok én semmit. Azt hittem, hogy a kutya szöszmötölt az asztal körü, azér csaptam oda. - Mit csináljónk vele, te ember? - Majd ha setétegyik, a kert véginek kihúzzuk. Arra vannak azok a mély mocsolyák, belevetjük, hogy meg ne büntessenek, nehogy itt tanálják. Sötétedéskor ki is vonszolták a holttestet, bedobták a mocsolyába. Akkor azt mondta a szegény ember: - Hallod-e, édes feleségem, minek nekem vakon az élet? Ideállok a mocsolya szélire, te meg szaladj nekem, taszítsá be! - Jó van, álljék! Odaáll a szegény ember, a menyecske meg jó messzirő nekiszalad. A szegény ember meg elugrott, a menyecske beszaladt a mocsolyába. Odakiáltott az ura: - No, legyetek most má együtt örökre a szíved szép szerelmivel! Ott szállott egy tündér, kilencvenkilenc szoknya vót rajta. Aki a mesém nem hiszi, mind a kilencvenkilenc hulljon a nyakába.